

Arrest

nr. 252 175 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 24 november 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 27 november 2019 om internationale bescherming. Op 2 september 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Usutulan. Aanvankelijk woonde u in de wijk San Cristobal en toen u 15 jaar oud was, bent u verhuisd naar de wijk Aragon I, waar u steeds blijven wonen bent. U ging naar school tot en met de 9de graad. Daarna hebt u gewerkt in verschillende werkplaatsen en bars. Vanaf 2004 werd u tewerkgesteld als geluidstechnicus bij het Presidentiële Huis van El Salvador. In totaal hebt u 5 kinderen. Enerzijds hebt u twee dochters en één zoon uit een vorig huwelijk: W. N. (...) (34 jaar), G. A. (...) (29 jaar) en W. A. (...) (18 jaar). Zij woonden niet bij u in El Salvador. Anderzijds hebt u twee dochters uit uw huidige huwelijk met H. G. R. de D. (...), namelijk G. A. (...) (°03/02/2009) en I. A. (...) (°03/02/2009). Met hen drie woonde u de laatste periode voor uw vertrek samen.

U kunt niet meer terugkeren naar El Salvador omdat u en uw gezin vrezen gedood te worden door een criminele bende. In juli 2014 kwam de bende 18 te weten dat u openbaar ambtenaar was. Zij hadden u namelijk gezien tijdens een evenement van het overheidsprogramma Gobernando con la gente (vert. 'Besturen met de mensen'), toen u daar aan het werk was. Zij vielen u echter niet lastig. Dat veranderde in 2016, wanneer een aantal bendeleden u op een dag vroegen om hen en hun geld te vervoeren in uw auto, hetgeen u ook deed. Dit gebeurde nogmaals in 2017. In datzelfde jaar werd u ook eens aangesproken door een bendelid omtrent een Facebookfoto nabij uw werk. Na een tweede keer als chauffeur te fungeren, wendde u zich tot de veiligheidsdienst van uw werkgever, de Salvadoraanse overheid, waarop u overgeplaatst werd naar de Nationale Radio, waar u als chauffeur werd tewerkgesteld. U beschouwde dit als onrechtvaardig en diende dan ook een aangifte in bij de overheid tegen deze overplaatsing. Na één jaar won u die zaak en kon u zoals voorheen terug gaan werken als geluidstechnicus bij het Presidentiële Huis. Kort daarna kwam Bukele, de huidige Salvadoraanse president, aan de macht en onder zijn bewind verloor u opnieuw uw functie en moest u terugkeren naar de Nationale Radio. Op 5 augustus 2019 kwamen er bendeleden van de 18 aankloppen aan uw voordeur. Zij zeiden u dat u met hen moest samenwerken door hen informatie te geven over de president en hen 3000 dollar te betalen. Eén dag later, op 6 augustus 2019, deed u aangifte van dit voorval bij de politie. Vijf dagen later, op 11 september 2019, werd u ontslagen, voor hetwelk u eveneens aangifte deed bij onder andere de Procuradería. U werd nadien nog een drietal keren aangesproken door bendeleden op straat hieromtrent.

Uiteindelijk verliet u op 23 november 2019 het land en reisde u met uw vrouw en twee jongste kinderen via Madrid naar België, waar u op 24 november 2019 aankwam. Eén dag later, op 25 november 2019, diende u een verzoek om internationale bescherming in samen met uw vrouw H. G. R. de D. (...) en uw twee dochters G. A. D. R. (...) en I. A. D. R. (...).

Omwille van uw problemen met de bendes wilden uw andere drie kinderen na jullie vertrek eveneens overkomen naar België. Twee van hen, namelijk uw dochter W. N. D. F. (...) en uw zoon W. A. (...) deden dit effectief en dienden in België een verzoek om internationale bescherming in. Hun procedure is momenteel lopende. Uw andere dochter, G. A. D. F. (...), verblijft nog steeds in El Salvador, maar staat op het punt om ook naar België te vluchten en asiel aan te vragen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: een kopie van de internationale paspoorten van u, uw vrouw H. (...) en uw dochters G. (...) en I. (...), een kopie van de identiteitskaarten van u en uw vrouw, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van een uittreksel uit het burgerlijk register van uw vrouw, een kopie van uw werkbadge, twee foto's met de voormalige Salvadoraanse president, een aangifte bij de politie d.d. 6 augustus 2019, een kopie van uw ontslagbrief d.d. 9 september 2019 en, als laatste, een kopie van het blanco uittreksel uit het Salvadoraanse strafregister van u en uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

*Om te beginnen zijn er grote twijfels over uw verklaringen omtrent “het vervoeren van bendes”. Op het initiële interview bij de DVZ maakte u enkel melding van het Gobernando con la gente-evenement in 2014 en van het bezoek van de bende aan jullie huis in 2019 (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hetzelfde geldt voor uw vrouw. Toen er u op het CGVS-onderhoud werd gevraagd of u enige opmerkingen had bij dat eerste interview, verklaarde u dat u bij de DVZ niet had vermeld dat bendeleden u in 2016 eens hadden gevraagd om hen te vervoeren met uw wagen (CGVS, p.3). Onmiddellijk daarna wijzigde u uw verklaringen en zei u dat dat niet in 2016 was, maar in 2017 (CGVS, p.3). U haalde daarbij aan dat u die opmerking maakte omdat uw advocaat u had gezegd dat er een bepaalde periode in uw relaas onbesproken bleef (CGVS, p.3). Dit doet op zich al de wenkbrauwen fronsen. Tijdens uw vrije relaas beweerde u dan dat u niet één, maar twee keer bendes zou hebben vervoerd met uw wagen, zowel in 2016 als in 2017. Toen er u daar verdere vragen over werden gesteld, verklaarde u dat die keer in 2016 onder president Saca plaatsvond (CGVS, p.10). Dit klopt niet met externe informatie, waaruit blijkt dat Antonio Saca president was van 2004 tot 2009 (zie, onder andere, het rapport *El Salvador's Politics of Perpetual Violence* van de International Crisis Group van 19 december 2017, pp.15-16, toegevoegd aan het administratief dossier en beschikbaar via <https://www.refworld.org/docid/5a3cf2394.html>). Het is vreemd dat u zich hierin vergist, gezien u al sinds 2004 bij het Presidentiële Huis zou zijn tewerkgesteld. Geconfronteerd met deze inconsistentie, veranderde u nog maar eens uw verklaringen en zei u dat het in 2006 was (CGVS, p.10). Uw vrouw H. (...), daarentegen, maakte geen enkele opmerkingen over haar DVZ-verklaring en maakte in haar vrije relaas geen enkel gewag van het vervoeren van bendes (CGVS, pp.2-3, 6). Ook toen er haar gevraagd werd of u buiten het evenement in 2014 en het incident in 2019 nog geconfronteerd werd met bendes, antwoordde ze van niet (CGVS R. de D. H. G. (...), p.7). Bij een andere vraag bracht ze het dan toch weer ter sprake (CGVS R. de D. H. G. (...), p.7). Omwille van al deze tegenstrijdigheden rond de frequentie en de periode van dit voorval, kon u allerminst overtuigen dat u daadwerkelijk bendes zou hebben vervoerd. Deze vaststelling brengt bovendien een eerste deuk in uw algemene geloofwaardigheid.*

U beweerde verder dat er u in 2017 bendeleden kwamen aanspreken in verband met een foto op Facebook (CGVS, p.5). Op die foto zou u afgebeeld staan voor het Presidentiële Huis (CGVS, p.5). De bendeleden ondervroegen u hierover, waarop u genoodzaakt was uw Facebookprofiel te verwijderen (CGVS, p.5). U verklaarde dit toen er u gevraagd werd of u sociale media gebruikt (CGVS, p.5). Net zoals het beweerde feit dat u bendeleden zou hebben vervoerd, lieten jullie ook dit onvermeld op het DVZ-interview (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Uw vrouw maakte gedurende het volledige onderhoud op het CGVS geen enkele melding van deze confrontatie met de bendes in 2017. Uzelf verklaarde tijdens uw vrije relaas dan weer het volgende over dat incident, namelijk dat dat gebeurde onder het bewind van President Funas en dat u eigenlijk geen problemen kende in die periode en dat alles min of meer normaal was (CGVS, p.8). Het is vreemd dat u dit voorval dermate relativeert, indien zij u werkelijk kwamen ondervragen over dat feit en u dermate bezorgd zou geweest zijn, dat u uw volledige Facebookprofiel had verwijderd (CGVS, p.5). Omwille van deze bedenking, alsook de lacune in uw DVZ-verklaring en de verklaringen van uw vrouw, kan er dan ook maar weinig geloof aan gehecht worden.

Betreffende de confrontatie aan uw voordeur in 2019 moet er ook het een en ander aangestipt worden. Om te beginnen is het merkwaardig dat er tussen dit incident en het Gobernando con la gente-evenement in 2014 maar liefst 5 jaar inbegrepen zit, temeer daar de aangehaalde gebeurtenissen in de periode daartussen betwist worden door het CGVS (zie supra). In die optiek is het weinig aannemelijk dat bendeleden van de 18 pas na al die tijd via u informatie wilden vergaren over de president. U verklaarde immers dat uw overbuur bij die bende hoorde en dat de enkele van de bendeleden die kwamen aankloppen de kinderen zijn van uw vrienden (CGVS, p.10, 13). Logischerwijs kan ervan uitgegaan worden dat, indien de bende 18 effectief via u informatie wenste te verkrijgen, ze dat met gemak veel eerder hadden kunnen doen. Uw argumentatie, namelijk dat het onder de vorige Salvadoraanse regeringen min of meer veilig was voor u door een pact tussen de regering en de bendeleden, maar dat de bende u in het bijzonder begon te viseren nadat Bukele aan de macht kwam, kan dit gegeven evenmin weerleggen (CGVS, pp.12-13; CGVS R. de D. H. G. (...), p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt duidelijk dat de Salvadoraanse regering onder de vorige president Sánchez Cerén nog steeds hard optrad tegen bendegeweld (zie, onder andere, COI Focus Salvador:

Situation sécuritaire van 15 juli 2019, pp.6-7, 9-11, beschikbaar via https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf, en het rapport El Salvador's Politics of Perpetual Violence van de International Crisis Group van 19 december 2017, pp.17-18, beschikbaar via <https://www.refworld.org/docid/5a3cf2394.html> en beiden toegevoegd aan het administratief dossier).

Bovendien legden zowel u als uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over dat bezoek van de bende aan jullie huis. Tijdens uw vrije relaas situeerde u die gebeurtenis op 6 augustus, waarna u onmiddellijk uw verklaringen wijzigde en zei dat het op 5 augustus was (CGVS, p.9). Gewezen op deze inconsistentie hield u het bij 5 augustus (CGVS, p.13). Uw vrouw hield eveneens vast aan 5 augustus 2019 (CGVS R. de D. H. G. (...), p.7). Echter vermeldde u op uw eerste interview bij de DVZ dat die confrontatie plaatsvond in juni of juli 2019 (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u toen enkel sprak over juni in verband met President Bukele die aan de macht kwam (CGVS, p.13). Uw DVZ-verklaring spreekt echter voor zich en nergens uit het administratief dossier blijkt dan ook dat u opmerkingen had over dat specifieke element.

Verder kon u ook geen eenduidige verklaringen afleggen over de inhoud van de bedreigingen. Waar u aanvankelijk sprak over het feit dat de bende informatie wilde inwinnen én dat ze eisten dat u hen 3000 dollar betaalde – hetzelfde blijkt uit het relaas van uw vrouw, jullie beide DVZ-verklaringen en de politieaangifte – beweerde u later dat u louter moest samenwerken met hen, zonder van enige vorm van afpersing te spreken (CGVS, p.13). Hiermee geconfronteerd, blies u warm en koud tegelijk, door te stellen dat u informatie moest geven en, indien u dat niet deed, u dan wel 3000 dollar zou moeten betalen (CGVS, p.13). Het is opvallend hoe vaak u uw verklaringen wijzigt. Door al het voorgaande rijzen er ook bij dit incident sterke twijfels.

Indien het voorval met de bende op 5 augustus 2019 daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, hetgeen in casu betwist wordt door het CGVS, kan uw gedrag voorts maar weinig in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees. Hoewel de doodsb bedreigingen van de bende het hoofdmotief vormen voor uw vlucht naar België, verliet u pas op 23 november 2019 uw land van herkomst (CGVS, p.7, 10). Dit betekent dat er tussen het incident en uw vertrek een periode van maar liefst drie-en-een-halve maand inbegrepen zit. U bleef toen nog verder werken bij het Presidentiële Huis tot en met 11 september 2019 en verklaarde u dat u niet zelf ontslag nam, maar dat u uw job was kwijtgeraakt omwille van verschuivingen onder de nieuwe regering (CGVS, p.4, 9, 11). Pas in oktober 2019 was uw ontslag volledig afgerond (CGVS, p.11). U was hier echter niet mee akkoord en wilde dit aanvechten bij de Procuradería voor de Mensenrechten (CGVS, p.9; CGVS R. de D. H. G. (...), p.6). Hieruit vloeit voort dat u eigenlijk wenste te blijven verder werken voor het Presidentiële Huis, wat zeer merkwaardig is indien de eerdere doodsb bedreigingen omwille van uw job de aanleiding zouden vormen voor uw vlucht naar België. Daarnaast bleven u en uw gezin tot aan jullie vertrek steeds in hetzelfde huis wonen, wat opnieuw vreemd is indien de 18 u aan uw deur was komen belagen en uw overbuur bij de bende in kwestie hoorde (CGVS, p.10, 14). Indien u echt gezocht werd door de 18, dan zou uw vast adres naar alle waarschijnlijkheid een van de eerste plaatsen zijn die zij zouden overwegen. De voorgaande opmerkingen relativeren dan ook de situatie van onveiligheid waarnaar u refereert. Wanneer er u gevraagd werd of u nog moeilijkheden had gekend na uw bezoek op 6 augustus, antwoordde u eerst van niet, waarna u stelde dat de bendeleden u toch nog een drie- à viertal keren zijn komen aanklappen dicht bij uw huis (CGVS, p.14). Het feit dat u uw verklaringen nogmaals ter plekke wijzigt en ook van deze confrontaties geen melding maakte bij uw eerste interview bij de DVZ – uw vrouw deed dat evenmin – versterkt uw ongeloofwaardigheid (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Zowel u als uw vrouw verklaarden verder dat jullie pas op 23 november konden vertrekken naar België, omdat jullie niet genoeg financiële middelen hadden om een eerder geplande vlucht te betalen (CGVS, p.9; CGVS R. de D. H. G. (...), p.9). Ook deze uitleg is weinig aannemelijk: bij het verlaten van uw woning in El Salvador maakte u immers aanspraak op een uitbetaling van 10.000 dollar (CGVS, p.3-4) en volgens het document dat u neerlegde ontving u bij uw ontslag een vergoeding van 6468 dollar.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan voorts worden verwacht dat hij of zij alle plaatselijke beschermingsmaatregelen heeft uitgeput. Dit is in casu niet het geval. U verklaarde dat u één dag na de vermeende bedreigingen klacht neerlegde bij de Salvadoraanse politie op 6 augustus 2019 (CGVS, pp.8-9). U diende hiervan een aangifteformulier in ten overstaan van het CGVS. Hierbij gaf u te kennen dat u eigenlijk die aangifte had gedaan om een geschreven politiedocument te verkrijgen ter ondersteuning van uw ontslag bij het Presidentiële Huis (CGVS, p.14). Aan de andere kant verklaarde u dat u toen geen politiebescherming had aangevraagd en dat u ook de politie niet meer gecontacteerd hebt in de periode na uw klacht (CGVS, p.9, 14). U bent dan wel nog

naar de Procuradería, een NGO en het Hooggerechtshof voor Justitie geweest om de onrechtvaardigheden aan te klagen van uw overplaatsing op het werk (CGVS, p.9). Het is merkwaardig dat u dan wel al deze acties kon ondernemen omwille van uw werkgerelateerde problemen, maar dat u uw klacht tegen dermate zware feiten als doodsb bedreigingen en afpersingen nooit opvolgde. Dit alles, samen met de andere ongeloofwaardige elementen van uw relaas, doen vermoeden dat u louter de politie consulteerde om een aantal administratieve zaken in orde te brengen vooraleer u naar België vertrok. In de marge moet nog worden vermeld dat het klachtenformulier dat u indiende geen enkel begin van bewijs vormt voor de vermeende bedreigingen. De echtheid van het formulier kan niet worden nagezien en het is enkel een weergave van uw eigen verklaringen. Bovendien stootte het CGVS na vertaling van het document op een duidelijke inconsistentie: bij de politie zou u verklaard hebben dat u na de bedreiging op 5 augustus 2020 verhuisd was. Op het CGVS verklaarden u en uw vrouw echter dat jullie steeds op hetzelfde adres zijn blijven wonen tot aan jullie vertrek uit El Salvador (CGVS, pp.3-4, 14; CGVS R. de D. H. G. (...), p.3). Geconfronteerd hiermee, antwoordde u dat u niet verhuisd bent (CGVS, p.15).

De som van bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven. Derhalve kan er u noch de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, noch de status van subsidiair beschermde, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, worden toegekend.

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat uw profiel als openbaar ambtenaar op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Meer bepaald werkte u in El Salvador als geluidstechnicus bij het Presidentiële Huis – om dit te staven diende u een kopie van uw werkbade in, alsook twee foto's waar u op te zien bent samen met de vorige Salvadoraanse president. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande conclusie niet ombuigen. De internationale paspoorten van u, uw vrouw en uw meegereisde kinderen tonen louter jullie nationaliteit, herkomst, identiteit en reisweg aan, hetgeen momenteel niet wordt betwist door het CGVS. Ook de identiteitskaarten van u en uw vrouw, uw rijbewijs en het uittreksel uit het burgerlijk register van uw vrouw wijzen enkel op jullie identiteit. Het blanco strafblad van u en uw vrouw toont aan dat u en uw vrouw geen strafrechtelijke feiten begaan hebben in El Salvador; ook dit wordt momenteel niet door het CGVS in twijfel getrokken. Als laatste verwijst de kopie van uw ontslagbrief naar de functie die u had, maar bewijst het geenszins dat u zou zijn gevisieerd door een criminele bende. Er moet ook worden opgemerkt dat het formulier niet ondertekend is en dat er nergens een logo, embleem of stempel te zien is. Dit leidt onvermijdelijk tot twijfels over de echtheid van het document.

Er dient eveneens te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgira.be/sites/default/files/>

[rapporten/coi focus salvador. retour au pays des ressortissants 20200109.pdf](#)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Verder stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in San Salvador. U ging naar school tot en met de 9de graad. Daarna hebt u altijd gewerkt in een schoonheidssalon. Vanaf 2004 werd u tewerkgesteld als geluidstechnicus bij het Presidentiële Huis van El Salvador. U bent getrouwd met W. A. D. A. (...), samen hebben jullie 2 kinderen, namelijk G. A. (...) (°03/02/2009) en I. A. (...) (°03/02/2009). U woonde in de periode voor uw vertrek samen met uw man en jullie twee kinderen.

U kunt niet meer terugkeren naar El Salvador omdat u en uw gezin vrezen gedood te worden door een criminele bende. In juli 2014 kwam de bende 18 te weten dat uw man W. (...) openbaar ambtenaar was – meer bepaald geluidstechnicus voor het Presidentiële Huis. Zij hadden hem namelijk gezien tijdens een evenement van het overheidsprogramma Gobernando con la gente (vert. 'Besturen met de mensen'), toen hij daar aan het werk was. Zij vielen hem echter niet lastig. Dat veranderde in 2016, wanneer een aantal bendeleden W. (...) op een dag vroegen om hen en hun geld te vervoeren in zijn auto, hetgeen hij ook deed. Dit gebeurde nogmaals in 2017. In datzelfde jaar werd uw man ook eens aangesproken door een bendelid omtrent een Facebookfoto nabij zijn werk. Na een tweede keer als chauffeur te fungeren, wendde W. (...) zich tot de veiligheidsdienst van zijn werkgever, de Salvadoraanse overheid, waarop hij overgeplaatst werd naar de Nationale Radio, waar hij als chauffeur werd tewerkgesteld. Uw man beschouwde dit als onrechtvaardig en diende dan ook een aangifte in bij de overheid tegen deze overplaatsing. Na één jaar won hij die zaak en kon hij zoals voorheen terug gaan werken als geluidstechnicus bij het Presidentiële Huis. Kort daarna kwam Bukele, de huidige Salvadoraanse president, aan de macht en onder zijn bewind verloor W. (...) opnieuw zijn functie en moest hij terugkeren naar de Nationale Radio. Op 5 augustus 2019 kwamen er bendeleden van de 18 aankloppen aan jullie voordeur. U was toen niet thuis omdat u al vertrokken was naar uw werk. In ieder geval zeiden ze W. (...) dat hij met hen moest samenwerken door hen informatie te geven over de president en dat hij hen 3000 dollar moest betalen. Eén dag later, op 6 augustus 2019, deed uw man aangifte van dit voorval bij de politie. Vijf dagen later, op 11 september 2019, werd hij ontslagen, voor hetwelk hij eveneens aangifte deed bij onder andere de Procuradería. Uw man werd nadien nog een drietal keren aangesproken door bendeleden op straat.

Uiteindelijk verliet u op 23 november 2019 het land en reisde u met uw man en jullie twee kinderen via Madrid naar België, waar jullie op 24 november 2019 aankwamen. Eén dag later, op 25 november 2019, diende u een verzoek om internationale bescherming in samen met uw man W. A. D. A. (...) en jullie twee dochters G. A. D. R. (...) en I. A. D. R. (...).

Uw man W. (...) heeft verder nog drie kinderen uit een vorig huwelijk. Omwille van zijn problemen met de bendes wilden zij na jullie vertrek eveneens overkomen naar België. Twee van hen, namelijk zijn dochter W. N. D. F. (...) en zijn zoon W. A. (...) deden dit effectief en dienden in België een verzoek om internationale bescherming in. Hun procedure is momenteel lopende. De andere dochter van uw man, G. A. D. F. (...), verblijft nog steeds in El Salvador, maar staat op het punt om ook naar België te vluchten en asiel aan te vragen.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming werden de volgende documenten ingediend: een kopie van de internationale paspoorten van u, uw man W. (...) en uw dochters G. (...) en

I. (...), een kopie van de identiteitskaarten van u en uw man, een kopie van W. (...)s rijbewijs, een kopie van een uittreksel uit het burgerlijk register van u, een kopie van W. (...)s werkbadge, twee foto's van W. (...) met de voormalige Salvadoraanse president, een aangifte bij de politie d.d. 6 augustus 2019, een kopie van W. (...)s ontslagbrief d.d. 9 september 2019 en, als laatste, een kopie van het blanco uittreksel uit het Salvadoraanse strafregister van u en uw man.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan zich volledig aan te sluiten bij de verklaringen van uw man; uw man deed hetzelfde ten aanzien van uw verklaringen (CGVS, p.4; CGVS D. A. W. A. (...), p.5). Het CGVS heeft na een grondige analyse van jullie beider verklaringen echter besloten dat jullie niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw partner motiveerde het CGVS haar beslissing als volgt:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zijn verzoekende partijen van oordeel dat de commissaris-generaal een appreciatiefout heeft gemaakt en het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft.

Na een theoretische toelichting bij de bepalingen en beginselen die zij geschonden achten geven verzoekende partijen aan in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus te vragen en gaan zij in op hun individuele vluchtmotieven. Zij stellen in geval van terugkeer naar El Salvador te vrezen dat zij zullen worden ontvoerd, gedood of mishandeld door de bende 18 omwille van het feit dat verzoeker bij het Presidentiële Huis werkte als openbaar ambtenaar, dat de bende van hem informatie wilde over de nieuwe president Bukele, dat hij niet naar de eisen van de bende heeft geluisterd en dat hij het land ontvlucht is. Verzoekende partijen menen als vluchtelingen te moeten worden erkend omdat zij tot een specifieke sociale en/of politieke groep behoren. In ondergeschikte orde stellen zij dat hun de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Zij wensen te benadrukken dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet in twijfel brengt dat verzoeker een openbaar ambtenaar was, dat hij bij het Presidentiële Huis werkte, dat hij overgeplaatst werd naar de Nationale Radio als chauffeur en dat zijn tewerkstelling publiek was. Deze elementen zijn volgens verzoekende partijen voldoende om een vrees voor vervolging in hun hoofde vast te stellen nu verzoeker een bijzonder profiel heeft dat hem een gemakkelijk doelwit maakt voor criminele bendes in El Salvador.

Vervolgens betwisten verzoekende partijen dat zij niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat zij El Salvador dienden te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) of dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omwille van tegenstrijdigheden en inconsistenties die hun vluchtrelaas zouden ondermijnen. Zij ondernemen als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissingen in dit verband te weerleggen dan wel te ontkrachten:

“a) Over het vervoeren van bendeleden

Verwerende partij meent dat er “grote twijfels” over de verklaringen van verzoeker bestaan omtrent het “vervoeren van bendes”.

Verwerende partij verwijst naar verschillen tussen de verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken en tussen de verklaringen op het CGVS en naar verschillende verklaringen tussen de twee verzoekers. Het CGVS concludeert dat “omwille van al deze tegenstrijdigheden rond de frequentie en voorval van dit voorval, kon u allerm minst overtuigen dat u daadwerkelijk bendes zou hebben vervoerd” en voegt toe dat “deze vaststelling brengt bovendien een eerste deuk in uw algemene geloofwaardigheid”.

Vooraleer het besluit van tegenpartij tegen te spreken wenst verzoeker benadrukken dat er duidelijk een misverstand met de jaren gebeurd is tussen de tolk en verzoeker, de uitspraak van de jaren waarvoor er verwarring was, lijkt sterk op elkaar: dos mil seis (2006) en dos mil dieciséis (2016).

Verzoeker heeft tweemaal de bendes moeten vervoeren : in 2006 en in 2017.

Hij heeft zijn eerste confrontatie met de bendeleden niet op Dienst Vreemdelingenzaken gemeld omdat zijn verklaringen kort en bondig moesten blijven en omdat hij, nadien, de gelegenheid zou hebben om zijn verhaal in zijn geheel uiteen te zetten. De vraag bij Dienst Vreemdelingenzaken is ook precies:

(...)

Het is duidelijk dat de feiten van 2006 er niet direct toe hebben geleid dat verzoekster is gevlucht (hij vluchtte 13 jaren later), maar ze geven wel enig inzicht in de geschiedenis van verzoeker met de bendeleden en het is noodzakelijk dat verzoeker dit evenement tijdens zijn gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken vernield.

Des te meer, bij het begin van het interview heeft verzoeker op een spontaan manier uitgelegd dat hij bij Dienst Vreemdelingenzaken elementen niet heeft vermeld en heeft ook een uitleg daarover gegeven :

(...)

(Notas Meneer, p. 3)

Als een verzoeker om internationale bescherming geen opmerkingen kan maken over zijn gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken nadat hij deze heeft besproken met zijn raadsman is het niet duidelijk voor verzoeker waarom hij een kopie van zijn verklaringen zou krijgen en waarom hem de vraag gesteld wordt over eventuele opmerkingen bij Dienst Vreemdelingenzaken ?

Het feit dat verzoeker opmerkingen heeft over het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken die hij spontaan meedeelt in het begin van zijn gehoor bij het CGVS na discussie met zijn raadsman kan redelijkerwijs niet als “vreemd” worden beschouwd.

Er zijn des te meer geen tegenstrijdigheden met de verklaringen van verzoekster die ook vermeld dat verzoeker bendeleden heeft vervoerd :

(...)

(Notas Mevrouw, p. 7)

Verzoekende partij kan vervolgens de redenering van verwerende partij niet volgen en de argumenten waarop verwerende partij stoelt om vast te stellen dat er geen geloofwaardigheid gegeven kan worden aan het feit dat verzoeker bendes heeft vervoerd werden hierboven betwist.

Toen hij voor de eerste keer de bendeleden vervoerde wisten de bendeleden niet waar verzoeker werkte. Hij verwittigde onmiddellijk zijn werkgeven en het Department 2 en vroeg bescherming.

Verzoekers hebben gedetailleerde verklaringen gegeven :

(...)

(Notas Meneer, p. 10)

De bendeleden vroegen hem een tweede keer om hen te vervoeren in 2017. Hij heeft dit opnieuw aan het Department 2 verteld. Hij werd daarna overgeplaatst naar de Radio om hem te beschermen.

Deze verklaringen komen overeen met de algemene informatie over chauffeurs/werknemers in de publieke sector in El Salvador :

“(...) (stuk 4)

Op basis van de bovenste elementen moet het feit dat verzoeker tweemaal bendeleden vervoerd heeft als vastgesteld worden.

b) Over verzoekers' facebook-profiel

Verzoeker werd in 2017 aangesproken door bendeleden omdat hij op zijn facebook-profiel een foto heeft voor het Presidentiële huis.

Het CGVS echt geen geloof aan dit evenement omdat verzoeker het niet gedurende zijn gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken vermeld heeft en omdat verzoekster het niet vermeld heeft tijdens haar gehoor op het CGVS.

Verzoeker kan de redenering van verwerende partij niet volgen.

Nogmaals, het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken is kort en bondig en er werd niet aan verzoeker gevraagd om al zijn confrontaties met de bendeleden op te sommen, enkel de evenementen die aanleiding hebben gegeven aan zijn vertrek.

Zijn confrontatie met de bendeleden in 2017 is een voorbeeld van het klimaat dat heerst in El Salvador en het is hypocriet van de tegenpartij, die goed op de hoogte is van de voortdurende bedreigingen en vervolgingen van de staatsburgers door criminele bendes, om verzoeker niet te geloven omdat hij dit element niet tijdens zijn vorige gehoor heeft vermeld. Deze gebeurtenis heeft verzoeker er niet toe aangezet het land te verlaten, maar is een indicatie van het heersende klimaat.

Verzoeker heeft geen facebookprofiel meer omdat bendeleden hem lastig hebben gevallen nadat zij vastgesteld hebben dat verzoeker foto daarop had voor het Presidentiële Huis. Zij hebben hem niet gevraagd om het profiel te verwijderen, dit was het initiatief van verzoeker daar hij schrik had dat dit aanleiding kon geven voor verdere afpersing of vervolgingen.

c) Over de confrontatie dd. 5 augustus 2019

Verweerder is van mening dat het "merkwaardig" is "dat er tussen dit incident en het Gobernando con la gente-evenement in 2014 maar liefst 5 jaar inbegrepen zit" en "dat bendeleden van de 18 pas na al die tijd via u informatie wilden vergaren over de president".

Verzoeker betwist niet dat er 5 jaren verstreken zijn tussen deze twee gebeurtenissen maar het presidentschap is veranderd : in 2014 was President CEREN aan de macht en sinds juni 2019 is het President BUKLE.

President CEREN had een "deal" met de bendes waardoor de bendes gedurende zijn mandaat weinig lastig gevallen werden. Sinds BUKLE is het veranderd : hij heeft de moed gehad om de confrontatie met de bendes aan te gaan, maar als gevolg daarvan werd zijn entourage aangetast :

"(...)" (stuk 5)

Met het veranderen van de President verloren de bendes al hun voormalige informanten die ambtenaren waren onder President CEREN. Ze hadden nieuwe informanten nodig.

In augustus 2019 was President BUKLE pas verkozen en het is dus logisch dat de bendeleden, op dit moment, verzoeker aanspreken om informatie over hem te krijgen en om van verzoeker een informant te maken.

Dit uitleg is plausibel en komt overeen met de feiten. Bendeleden hadden geen interesse in het inwinnen van informatie over de vorige President maar toen BUKLE aan de macht kwam, die duidelijk de macht van de bendes wou verminderen, was verzoeker een gemakkelijke middel om informatie te krijgen. Het feit dat ze verzoeker aanspreken in augustus 2019, pas één maand na de verkiezingen, komt overeen met de uitleg van verzoeker.

Verzoeker moest informatie geven over de President en indien hij dit niet deed zou hij 3000\$ moeten betalen. Informatie en geld werd op 5 augustus geëist.

d) Over de periode tussen 5 augustus 2019 en 23 november 2019

Het CGVS is van mening dat verzoekers' gedrag na 5 augustus weinig in overeenstemming is met een vrees.

Het is zo dat verzoekende partij 3 maanden later het land verlaten heeft en voor het CGVS relateert deze periode de onveiligheid in de welke de familie was.

Verzoeker betwist deze vaststelling : de dag na de confrontatie heeft hij een klacht ingediend bij de politie. Verzoekende partij was in totale onzekerheid en onveiligheid. Ze hoopten dat de situatie rustig zou worden en dat de bendeleden een andere manier zouden vinden om informatie te krijgen.

Verzoekende partij hoopte ook dat de beloften van President BUKLE niet zouden worden nagekomen : in het begin van elk mandaat zetten politici de bendes onder druk, maar dan beseffen ze al snel dat het moeilijk is om ze tegen te gaan en besluiten om een deal met hen te sluiten :

- Aikel BBC 4.09.2020 (stuk 6) :

"(...)"

(...)

- Artikel "Courrier International" dd. (stuk 7) :

"(...)"

(...)

Verzoekers waren in afwachting van de houding van president BUKELE en hoopten dat hun situatie in El Salvador nog zou kunnen verbeteren. Die houding is normaal en begrijpelijk, en als ze de dag na 5 augustus waren vertrokken, zouden ze ervan zijn beschuldigd te vroeg te zijn vertrokken, niet te hebben gewacht. Het definitief verlaten van hun land van herkomst is geen lichtvaardig besluit en het is begrijpelijk dat verzoekers in eerste instantie hadden gehoopt in El Salvador te kunnen blijven.

Verzoeker wou ook het land verlaten met spaargeld om zijn familie te onderhouden, wat een houding is van een bonus pater familia. Verzoeker was een ambtenaar gedurende 19 jaren, hij hield van zijn werk. Hij heeft stappen ondernomen om zijn ontslag te betwisten daar hij hoopte te worden overgeplaatst naar een andere post en naar een andere plaats waar hij zijn familie veilig kon houden.

e) Nieuwe documenten ter staving van verzoekers relazen

Bij dit beroep legt verzoeker nieuwe documenten neer ter staving van zijn verzoek¹ :

- Klacht ingediend bij de politie door verzoeker en andere collega's op 10 september 2019 (stuk 8) en Besluit van het Bureau van de procureur-generaal voor de verdediging van de rechten van de mens dd. 3 december 2019 (stuk 9);

Verzoeker legt dit document neer omdat dit het bewijs vormt dat verzoeker niet wordt beschermd door de overheid, zijn werkgever, en dat hij in het nauw werd gedreven door de bendes. De overheid heeft de plicht om haar burgers te beschermen, en dat was hier niet het geval. De aanvrager werd ontslagen en verloor daardoor het beetje bescherming dat hij van de overheid kon krijgen.

- Klacht ingediend door verzoekers' dochter op 16 september 2020 nadat ze aangevallen werd (stuk 10) en Fotos van verzoekers' dochter en wonden (stuk 11) :

Verzoeker legt dit document neer om te bewijzen dat de bendes nog steeds op zoek zijn naar verzoeker en naar zijn familie: verzoeker heeft tegen de bende gelogen en is weggelopen omdat hij wist dat als hij niet aan hun eisen zou voldoen, ze achter hem en zijn familie aan zouden komen. Verzoeker verliet het land en verkocht zijn huis in de wetenschap dat hij nooit zonder gevolgen zou kunnen terugkeren.

Zijn dochter legt uit dat de bendes hem driemaal zijn komen zoeken. Op 28 juli 2020 werd de dochter van verzoeker geslagen. Ze durfde eerst geen klacht in te dienen maar veranderde haar mening en diende een klacht in op 16 september 2020.

De foto's van zijn dochter zijn genomen nadat ze was aangevallen door bendes: de bendeleden kwamen op zoek naar verzoeker op 28 juli 2020 en namen wraak op zijn dochter, ze waren woedend dat ze geen geld of informatie van hem of zijn kinderen ontvingen.

- Bewijs van verkoop van het huis (stuk 12) :

Met dit stuk wenst verzoeker benadrukken dat de bendeleden weten dat hij gevlucht is en het land heeft verlaten, daar hij zijn eigendom verkocht heeft. Het bewijst vervolgens dat hij in een sociale groep die een gemakkelijk doelwit is voor de bendeleden : hij is een deel van de Middenklasse die gemakkelijker kan worden afgepersd en maakt ook deel uit van de categorie van mensen die naar het buitenland zijn gevlucht :

"(...)"

(...)" (COI FOCUS - stuk 13)

f) Conclusie

Verzoekende partij heeft coherente et plausibele verklaringen afgelegd die totaal overeenkomen, ook met de algemene informatie uit objectieve verslagen.

Verzoeker heeft ook veel documenten verzamelt om zijn relaas te steunen en heeft duidelijk zijn plicht van medewerking nageleefd.

Zelfs indien men zou aannemen dat de verklaringen van verzoekende partij vaag en weinig coherent zijn, quod non, en tevens niet worden gestaafd door bewijsstukken, quod non, dan nog moeten deze verklaringen, in samenhang gelezen worden met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador.

Verzoeker voldoet aan alle wettelijke voorwaarden van artikels 48/6, §4, en 48/7 Vw, daar hij reeds in het verleden werd vervolgd en daar hij een inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt heeft voorgelegd, verklaringen heeft gemaakt die samenhangend zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend is, zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, en in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

Vervolgens betogen verzoekende partijen dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen en citeren zij uit de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 en de *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016. Zij menen dat hen *in casu* in hoofdzaak oppervlakkige tegenstrijdigheden en zogezegde 'onwaarschijnlijke' verklaringen worden verweten, maar dat er geen sprake is van flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. In het licht van deze vaststellingen is een toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel aldus gerechtvaardigd, zo stellen verzoekende partijen, die verwijzen naar hun betoog in dit verband verder in hun verzoekschrift. Verzoekende partijen stellen te volharden in hun verklaringen en menen dat hun "*hoedanigheid van risicoprofiel*" ook daadwerkelijk correspondeert met de door hen aangehaalde feiten en neergelegde informatie en dat er aldus duidelijk sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Verzoekende partijen menen bovendien een verhoogd risico op vervolging te lopen in El Salvador als terugkeerders uit het buitenland. Dit volgt volgens hen onder meer uit voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, waaruit zij citeren. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband tevens naar en citeren uit het rapport "*Deported to Danger*" van Human Rights Watch van februari 2020. Zij betogen dat zij als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van de bendes tot een bepaalde sociale groep behoren die een zeer reëel risico op vervolging loopt in El Salvador.

Vervolgens voeren verzoekende partijen een betoog over het voordeel van de twijfel en passen zij elk van de voorwaarden voor erkenning van de vluchtelingenstatus toe op hun persoonlijke geval. Zij argumenteren dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot de sociale groep van "*personen in beroepsgroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing, met inbegrip van personen die in het publieksector werken*", de sociale/politieke groep van "*tegenstanders van de bende*" en de sociale groep van terugkeerders uit het buitenland en dat zij de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten niet kunnen krijgen gezien de situatie in het land.

In ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij gaan in op de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en betogen vervolgens dat er gezien de hoger aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen. Zij betogen verder dat waar de commissaris-generaal overweegt dat er geen elementen zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij terugkeer naar El Salvador een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, en dat ze overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald hebben, hij in het geheel geen rekening houdt met "*de aard van het geweld per se in El Salvador*". Zij menen dat uit voormelde COI Focus van 15 juli 2019 blijkt dat er sprake is van geweld in El Salvador en niet wordt uitgesloten dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Uit dit rapport blijkt volgens hen duidelijk dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld, aldus verzoekende partijen. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissingen, maakt de motivering van de commissaris-generaal volgens hen gebrekkig en lacunair. Meerdere elementen verhogen de risico's in hun hoofde, zo vervolgen verzoekende partijen, die erop wijzen dat verzoeker een openbaar ambtenaar was, dat hij zijn huis heeft verkocht en een premie heeft gekregen na zijn ontslag, en dus veel geld heeft, en dat hij naar Europa is gevlucht.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zij betogen dat de commissaris-generaal hun relaas duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en onvoldoende rekening houdt met "*de situatie openbare ambtenaren in El Salvador, over de houding van de bendeleden bij een verandering van President*". Zij menen dat zij opnieuw moeten worden gehoord en dat de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd zodat het CGVS tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel *"Heel wat minder moorden vorig jaar in El Salvador"* van VRT NWS van 3 januari 2020 (stuk 5);
- het artikel *"El Salvador granted favours to jailed gang leaders, report says"* van BBC van 4 september 2020 (stuk 6);
- het artikel *"Salvador: le président Bukele aurait (aussi) négocié avec les gangs"* uit *Courrier International* van 8 september 2020 (stuk 7);
- een klacht ingediend bij de politie door verzoeker op 10 september 2019 (stuk 8);
- een besluit van het Bureau van de procureur-generaal voor de verdediging van de rechten van de mens van 3 december 2019 (stuk 9);
- een klacht ingediend door verzoekers dochter op 5 september 2020 nadat ze aangevallen werd (stuk 10);
- foto's van verzoekers dochter en haar wonden (stuk 11);
- een bewijs van de verkoop van het huis (stuk 12);
- uittreksels uit het rapport *"Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse"* van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 15);
- de webpagina van de FOD Buitenlandse Zaken met het reisadvies voor El Salvador (stuk 16);
- het internetartikel *"Asile et preuve: de la suspicion à la conviction"*, beschikbaar op <http://www.espoirdasile.org/images/uploaded/DOSSIER%20PREUVE.pdf> (stuk 17);
- het rapport *"Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs"* van UNHCR van maart 2010 (stuk 18).

2.2.2. Op 3 december 2020 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij vertalingen van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken 8, 9, 10 en 12 als nieuwe stavingstukken voegen.

2.2.2. Op 16 maart 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus *"Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire"* van 17 december 2020 en de COI Focus *"El Salvador. Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij El Salvador diende te verlaten en er niet naar zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) hij allerminst kon overtuigen dat hij daadwerkelijk bendes zou hebben vervoerd omwille van meerdere tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en die van verzoekster over de frequentie en de periode hiervan, (ii) er maar weinig geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat benedeleden hem in 2017 kwamen aanspreken in verband met een foto op *Facebook*, (iii) het weinig aannemelijk is dat benedeleden van de 18 pas vijf jaar na het 'Gobernando con la Gente'-evenement in 2014 via hem informatie wilden vergaren over de president, (iv) zowel hij als zijn vrouw, verzoekster *in casu*, tegenstrijdige verklaringen aflegden over het bezoek van de bende aan hun huis, (v) hij ook geen eenduidige verklaringen kon afleggen over de inhoud van de bedreigingen, (vi) zijn gedrag voorts maar weinig in overeenstemming kan worden gebracht met zijn beweerde vrees, (vii) van een verzoeker om internationale bescherming voorts kan verwacht worden dat hij of zij alle plaatselijke beschermingsmaatregelen heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is, (viii) het klachtenformulier dat hij indiende geen enkel begin van bewijs vormt van de vermeende bedreigingen, (ix) zijn profiel als openbaar ambtenaar op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, (x) de overige documenten die hij neerlegde deze conclusie niet kunnen ombuigen en (xi) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf zich volledig aan te sluiten bij de verklaringen van verzoeker, dat hij hetzelfde deed ten aanzien van verzoeksters verklaringen en dat het CGVS na een grondige analyse van hun beider verklaringen besloten heeft dat zij niet in aanmerking komen voor toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten en er niet naar terug te kunnen keren uit vrees te worden gedood door de criminele bende 18. In 2014 zou de bende er achter gekomen zijn dat verzoeker als openbaar ambtenaar verbonden was aan het Presidentiële Huis. In 2017 zou verzoeker door een bendelid zijn aangesproken met betrekking tot een foto van hem nabij zijn werk die hij gepubliceerd had op zijn Facebookpagina. Verzoeker zou hierop zijn Facebookprofiel verwijderd hebben. Nog in 2017 zouden een aantal benedeleden verzoeker gevraagd hebben om hen en hun geld te vervoeren in zijn auto, zoals zij hem ook al eens zouden hebben gevraagd in 2006, toen zij nog niet op de hoogte waren van zijn openbare functie. Verzoeker zou hier, net als toen, zijn op ingegaan maar zich naderhand tot de veiligheidsdienst van zijn werkgever, de Salvadoraanse overheid, hebben gewend voor bescherming. Verzoeker zou daarop zijn overgeplaatst naar de Nationale Radio,

waar hij als chauffeur werd tewerkgesteld. Omdat hij dit als onrechtvaardig beschouwde, zou hij hiertegen klacht hebben ingediend met als gevolg dat hij één jaar later zou hebben kunnen terugkeren naar zijn vroegere werk als geluidstechnicus bij het Presidentiële Huis. Kort daarna kwam Bukele, de huidige Salvadoraanse president aan de macht en onder diens bewind zou verzoeker zijn functie opnieuw verloren zijn en naar de Nationale Radio zijn moeten terugkeren. Op 5 augustus 2019 zouden leden van de bende 18 bij verzoekende partijen thuis hebben aangeklopt en verzoeker hebben opgedragen met hen samen te werken door hen informatie te geven over de president en hen drieduizend dollar te betalen. Daarbij zouden de bendeleden doodsbedreigingen hebben geuit ten aanzien van verzoekende partijen en hun gezin. Een dag later zou verzoeker van dit voorval aangifte hebben gedaan bij de politie. Op 11 september 2019 zou hij samen met andere collega's ontslagen zijn, waarna zij een procedure zouden hebben gestart om dit ontslag aan te vechten. Verzoeker verklaart dat hij tussen het bezoek van de bendeleden bij hem thuis en zijn vertrek met verzoekster en zijn twee jongste kinderen op 23 november 2019 nog drie à vier keer door bendeleden werd aangesproken in verband met hun eisen, doch dat hij de boot afhield door meer tijd te vragen.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen de problemen met leden van de bende 18 die volgens hun verklaringen de reden waren voor hun vertrek uit El Salvador niet aannemelijk hebben gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het bezoek van de bendeleden aan hun huis, wat door hen werd aangehaald als de rechtstreekse aanleiding voor hun vertrek. De commissaris-generaal merkt hierover in de bestreden beslissingen terecht het volgende op in hoofde van verzoeker:

“Tijdens uw vrije relaas situeerde u die gebeurtenis op 6 augustus, waarna u onmiddellijk uw verklaringen wijzigde en zei dat het op 5 augustus was (CGVS, p.9). Gewezen op deze inconsistentie hield u het bij 5 augustus (CGVS, p.13). Uw vrouw hield eveneens vast aan 5 augustus 2019 (CGVS R. de D. H. G. (...), p.7). Echter vermeldde u op uw eerste interview bij de DVZ dat die confrontatie plaatsvond in juni of juli 2019 (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u toen enkel sprak over juni in verband met President Bukele die aan de macht kwam (CGVS, p.13). Uw DVZ-verklaring spreekt echter voor zich en nergens uit het administratief dossier blijkt dan ook dat u opmerkingen had over dat specifieke element.”

Verzoekende partijen laten voormelde vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid en doen er dan ook geen afbreuk aan.

De Raad stelt daarnaast vast dat zowel verzoeker als verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarden dat “een bendelid” naar hun huis kwam, doch dat uit hun verklaringen afgelegd op het CGVS blijkt dat er meerdere bendeleden naar hun huis zijn gekomen. Zij lichtten op het CGVS beiden toe dat één van de bendeleden aan de deur kwam kloppen en dat de rest wat verder op de uitkijk stond (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9 en 13, en stuk 4B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 6, 7 en 8). Gevraagd of hij de bendeleden die aan zijn deur kwamen kende, antwoordde verzoeker ontkennend. Het feit dat een van hen aan de deur kwam kloppen en de anderen zich wat verder bevonden “op de hoeken” was volgens hem bedoeld om ervoor te zorgen dat hij niemand zou herkennen en ook geen aangifte zou kunnen indienen tegen iemand in het bijzonder. Nochtans gaf hij niet veel later aan dat hij sommige van de bendeleden had herkend aangezien het kinderen waren van zijn vrienden (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13). Deze verklaringen zijn duidelijk incoherent en ondermijnen de geloofwaardigheid van het vermeende bezoek van de bendeleden verder op fundamentele wijze.

Ook over de inhoud van de bedreigingen die de bendeleden tijdens hun bezoek zouden hebben geuit blijken verzoekende partijen doorheen de procedure geen eenduidige verklaringen te hebben afgelegd. Beiden verklaarden bij de DVZ dat de bende informatie wilde inwinnen én eiste dat verzoeker drieduizend dollar zou betalen. Dit is ook wat verzoeker verklaarde tijdens zijn spontaan relaas op het CGVS (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9). Verzoekster maakte tijdens haar spontaan relaas enkel melding van het feit dat de bendeliden drieduizend dollar wilden en dat ze ermee dreigden één van hun dochters iets aan te doen indien verzoeker hen dit geld niet zou geven (adm. doss., stuk 4B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 6). Ook in het klachtenformulier dat verzoeker op 6 augustus 2019 zou hebben ingediend is blijkens de vertaling enkel sprake van het feit dat de bendeleden drieduizend dollar zouden hebben gevraagd (adm. doss., stuk 5+B, nr. 10B, vertaling klachtenformulier politie). Volgens verzoeker heeft hij bij de politie bewust enkel de afpersing vermeld uit angst voor problemen indien hij ook zou hebben vermeld dat de

bendeleden tevens informatie wilden over de politie (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9). Deze bewering kan niet overtuigen. Er kan immers niet worden ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – waarom verzoeker *überhaupt* klacht zou indienen naar aanleiding van de feiten van 5 augustus 2019 indien hij repercussies vreesde door bepaalde zaken te vermelden. Verder in zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat de bendeleden hem zeiden dat hij met hen moest samenwerken en dat zij anders zijn kinderen zouden doden. Daarbuiten zouden zij hem niets anders hebben gezegd. Geconfronteerd met het feit dat hij zowel bij de DVZ als in het neergelegde klachtenformulier heeft aangegeven dat de bendeleden hem ook drieduizend dollar vroegen, blies verzoeker warm en koud tegelijk door te stellen dat hij informatie moest geven en, indien hij dat niet deed, drieduizend dollar zou moeten betalen (*ibid.*, p. 13). Dat verzoekende partijen dermate uiteenlopende en wisselende verklaringen aflegden met betrekking tot een kernelement van hun relaas, maakt dat daaraan geen enkel geloof kan worden gehecht.

Wat betreft voormeld klachtenformulier, overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat dit geen begin van bewijs vormt met betrekking tot de vermeende bedreigingen. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“De echtheid van het formulier kan niet worden nagetrokken en het is enkel een weergave van uw eigen verklaringen. Bovendien stootte het CGVS na vertaling van het document op een duidelijke inconsistentie: bij de politie zou u verklaard hebben dat u na de bedreiging op 5 augustus 2020 verhuisd was. Op het CGVS verklaarden u en uw vrouw echter dat jullie steeds op hetzelfde adres zijn blijven wonen tot aan jullie vertrek uit El Salvador (CGVS, pp.3-4, 14; CGVS R. de D. H. G. (...), p.3). Geconfronteerd hiermee, antwoordde u dat u niet verhuisd bent (CGVS, p.15).”

Verzoekende partijen voeren geen enkel argument aan ten aanzien van bovenstaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, en doen er dan ook geen afbreuk aan. Bovendien merkt de Raad nog een andere tegenstrijdigheid op tussen de inhoud van de klacht en de verklaringen van verzoekende partijen. Waar in het klachtenformulier kan worden gelezen dat verzoeker op het ogenblik van de feiten thuis was *“samen met zijn vrouw en dochters”*, verklaarden zowel verzoeker als verzoekster tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS dat verzoekster niet thuis was toen de bendeleden op 5 augustus 2019 naar hun huis kwamen omdat zij vroeg vertrokken was naar haar werk (adm. doss., stuk 4B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 6 en 7, en stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13).

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen geen coherente verklaringen hebben afgelegd over de gebeurtenissen op 5 augustus 2019 en het door hen neergelegde klachtenformulier deze feiten niet kan aantonen, acht de Raad het net zo min als de commissaris-generaal aannemelijk dat leden van de bende 18 pas vijf jaar nadat zij te weten zouden zijn gekomen dat verzoeker tewerkgesteld was bij het Presidentiële Huis via hem informatie zouden hebben willen vergaren over de president. De commissaris-generaal overweegt in dit verband in de bestreden beslissingen terecht als volgt in hoofde van verzoeker:

“U verklaarde immers dat uw overbuur bij die bende hoorde en dat de enkele van de bendeleden die kwamen aankloppen de kinderen zijn van uw vrienden (CGVS, p.10, 13). Logischerwijs kan ervan uitgegaan worden dat, indien de bende 18 effectief via u informatie wenste te verkrijgen, ze dat met gemak veel eerder hadden kunnen doen. Uw argumentatie, namelijk dat het onder de vorige Salvadoraanse regeringen min of meer veilig was voor u door een pact tussen de regering en de bendeleden, maar dat de bende u in het bijzonder begon te viseren nadat Bukele aan de macht kwam, kan dit gegeven evenmin weerleggen (CGVS, pp.12-13; CGVS R. de D. H. G. (...), p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt duidelijk dat de Salvadoraanse regering onder de vorige president Sánchez Cerén nog steeds hard optrad tegen bendedegeweld (zie, onder andere, COI Focus Salvador: Situation sécuritaire van 15 juli 2019, pp.6-7, 9-11, beschikbaar via https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf, en het rapport El Salvador's Politics of Perpetual Violence van de International Crisis Group van 19 december 2017, pp.17-18, beschikbaar via <https://www.refworld.org/docid/5a3cf2394.html> en beiden toegevoegd aan het administratief dossier).”

Ter verklaring van de vaststelling dat er vijf jaar verlopen is tussen de confrontatie met bendeleden aan de deur in 2019 en het evenement van de overheid in 2014 waarbij verzoekers functie bekend zou zijn geraakt bij de bende wijzen verzoekende partijen in hun verzoekschrift op de verandering van het presidentschap in 2019. Zij lichten toe dat sinds juni 2019 president Bukele in El Salvador aan de macht is en dat waar zijn voorganger Ceren een *“deal”* had met de bendes waardoor deze gedurende zijn mandaat weinig werden lastig gevallen, Bukele de moed heeft gehad om de confrontatie met de bendes aan te gaan, waardoor zij al hun voormalige informanten, die ambtenaren waren onder president Ceren,

verloren en nieuwe informanten nodig hadden. Zij wijzen erop dat president Bukele in augustus 2019 pas verkozen was en achten het logisch dat de bendeleden op dat moment verzoeker aanspraken om informatie over hem te krijgen en om van hem een informant te maken.

De Raad stelt vast dat uit een nieuwsartikel van 3 januari 2020 waaruit verzoekende partijen citeren blijkt dat de moordcijfers in El Salvador een dalende trend vertoonden sinds augustus 2019 en dat de nieuwe president Bukele zich daarvoor op de borst klopte en verwees naar de maatregelen die zijn regering genomen heeft tegen de georganiseerde misdaad (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5, artikel *"Heel wat minder moorden vorig jaar in El Salvador"* van VRT NWS van 3 januari 2020). Andere artikels die door verzoekende partijen worden gevoegd, en die blijkens de publicatiedatum dateren van september 2020, berichten evenwel over een onderzoek van de krant El Faro waaruit gebleken is dat de regering van Bukele sinds een jaar in het geheim onderhandelt met de leiders van de belangrijkste bendes en toegevingen heeft gedaan aan gevangen bendeleiders in ruil voor een vermindering van het geweld en steun bij verkiezingen. Volgens deze informatie verschilt Bukele dus nauwelijks van zijn voorgangers in de pragmatische aanpak van het geweld, in weerwil van de harde en compromisloze taal die hij publiekelijk spreekt (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 6, artikel *"El Salvador granted favours to jailed gang leaders, report says"* van BBC van 4 september 2020, en stuk 7, artikel *"Salvador: le président Bukele aurait (aussi) négocié avec les gangs"* uit Courrier International van 8 september 2020). Verzoekende partijen kunnen, gelet op de informatie die zij zelf bijbrengen, niet volhouden dat president Bukele gebroken heeft met de politiek van eerdere presidenten waarbij met de bendes in dialoog wordt getreden en *"deals"* worden gesloten om een vermindering van het geweld te bekomen. Bovendien weerleggen zij niet dat de Salvadoraanse overheid ook onder de vorige president Cerén hard optrad tegen bendegeweld, zoals onder andere blijkt uit de COI Focus *"Salvador: Situation sécuritaire"* van 15 juli 2019 en door verzoeker ook zelf werd aangegeven tijdens zijn interview bij de DVZ waar hij verklaarde dat president Cerén de opdracht gaf om zoveel mogelijk bendeleden te vermoorden (adm. doss., stuk 7, vragenlijst verzoeker, vraag 3.5). Verzoekende partijen maken bijgevolg niet *in concreto* aannemelijk dat het aantreden van president Bukele in juni 2019 verklaart waarom verzoeker pas in augustus 2019 door bendeleden werd aangezocht om informatie door te spelen.

Met betrekking tot de confrontaties met bendeleden die verzoeker tussen 2014 en 2019 zou hebben gehad, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hierover geen overtuigende verklaringen hebben afgelegd, gelet op volgende pertinente motieven in hoofde van verzoeker:

"Op het initiële interview bij de DVZ maakte u enkel melding van het Gobernando con la gente-evenement in 2014 en van het bezoek van de bende aan jullie huis in 2019 (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hetzelfde geldt voor uw vrouw. Toen er u op het CGVS-onderhoud werd gevraagd of u enige opmerkingen had bij dat eerste interview, verklaarde u dat u bij de DVZ niet had vermeld dat bendeleden u in 2016 eens hadden gevraagd om hen te vervoeren met uw wagen (CGVS, p.3). Onmiddellijk daarna wijzigde u uw verklaringen en zei u dat dat niet in 2016 was, maar in 2017 (CGVS, p.3). U haalde daarbij aan dat u die opmerking maakte omdat uw advocaat u had gezegd dat er een bepaalde periode in uw relaas onbesproken bleef (CGVS, p.3). Dit doet op zich al de wenkbrauwen fronsen. Tijdens uw vrije relaas beweerde u dan dat u niet één, maar twee keer bendes zou hebben vervoerd met uw wagen, zowel in 2016 als in 2017. Toen er u daar verdere vragen over werden gesteld, verklaarde u dat die keer in 2016 onder president Saca plaatsvond (CGVS, p.10). Dit klopt niet met externe informatie, waaruit blijkt dat Antonio Saca president was van 2004 tot 2009 (zie, onder andere, het rapport El Salvador's Politics of Perpetual Violence van de International Crisis Group van 19 december 2017, pp.15-16, toegevoegd aan het administratief dossier en beschikbaar via <https://www.refworld.org/docid/5a3cf2394.html>). Het is vreemd dat u zich hierin vergist, gezien u al sinds 2004 bij het Presidentiële Huis zou zijn tewerkgesteld. Geconfronteerd met deze inconsistentie, veranderde u nog maar eens uw verklaringen en zei u dat het in 2006 was (CGVS, p.10). Uw vrouw H. (...), daarentegen, maakte geen enkele opmerkingen over haar DVZ-verklaring en maakte in haar vrije relaas geen enkel gewag van het vervoeren van bendes (CGVS, pp.2-3, 6). Ook toen er haar gevraagd werd of u buiten het evenement in 2014 en het incident in 2019 nog geconfronteerd werd met bendes, antwoordde ze van niet (CGVS R. de D. H. G. (...), p.7). Bij een andere vraag bracht ze het dan toch weer ter sprake (CGVS R. de D. H. G. (...), p.7). Omwille van al deze tegenstrijdigheden rond de frequentie en de periode van dit voorval, kon u allerminst overtuigen dat u daadwerkelijk bendes zou hebben vervoerd. (...)

U beweerde verder dat er u in 2017 bendeleden kwamen aanspreken in verband met een foto op Facebook (CGVS, p.5). Op die foto zou u afgebeeld staan voor het Presidentiële Huis (CGVS, p.5). De bendeleden ondervroegen u hierover, waarop u genoodzaakt was uw Facebookprofiel te verwijderen (CGVS, p.5). U verklaarde dit toen er u gevraagd werd of u sociale media gebruikt (CGVS, p.5). Net

zoals het beweerde feit dat u benedeleden zou hebben vervoerd, lieten jullie ook dit onvermeld op het DVZ-interview (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Uw vrouw maakte gedurende het volledige onderhoud op het CGVS geen enkele melding van deze confrontatie met de bendes in 2017. Uzelf verklaarde tijdens uw vrije relaas dan weer het volgende over dat incident, namelijk dat dat gebeurde onder het bewind van President Funas en dat u eigenlijk geen problemen kende in die periode en dat alles min of meer normaal was (CGVS, p.8). Het is vreemd dat u dit voorval dermate relativeert, indien zij u werkelijk kwamen ondervragen over dat feit en u dermate bezorgd zou geweest zijn, dat u uw volledige Facebookprofiel had verwijderd (CGVS, p.5). Omwille van deze bedenking, alsook de lacune in uw DVZ-verklaring en de verklaringen van uw vrouw, kan er dan ook maar weinig geloof aan gehecht worden.”

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij in hun verzoekschrift aanvoeren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS een misverstand is geweest tussen verzoeker en de tolk doordat de uitspraak van de jaartallen 2006 respectievelijk 2016 in het Spaans sterk gelijkend is. Nog daargelaten dat zij deze bewering niet staven met objectieve informatie, dient te worden vastgesteld dat verzoeker het jaartal 2016 meerdere keren tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft vermeld en dat hij zich pas heeft gecorrigeerd na er door de dossierbehandelaar op te zijn gewezen dat zijn verklaring dat hij een eerste keer benedeleden vervoerde ten tijde van president Saca niet strookt met diens ambtstermijn (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 3, 8 en 10). Gelet op deze vaststellingen is het niet aannemelijk dat verzoeker aanvankelijk meerdere keren verkeerd zou zijn verstaan door de tolk en is deze uitleg niet afdoende ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen. Bovendien kan deze uitleg evenmin verklaren waarom verzoeker in zijn opmerkingen met betrekking tot zijn interview bij de DVZ wel melding heeft gemaakt van het feit dat hij benedeleden heeft vervoerd in 2017, maar niet heeft vermeld dat hij dit ook al eens zou hebben gedaan in 2006 (*ibid.*, p. 3). Waar zij aanvoeren dat er geen tegenstrijdigheden zijn met de verklaringen van verzoekster, die op het CGVS ook vermeld heeft dat verzoeker benedeleden heeft vervoerd, weerleggen verzoekende partijen niet dat verzoekster dit element noch in haar opmerkingen over haar verklaringen bij de DVZ noch in haar vrij relaas heeft aangehaald, dat verzoekster verder slechts melding heeft gemaakt van de keer dat verzoeker benedeleden zou hebben vervoerd in 2017 en dat zij geen enkel dergelijk voorval heeft vermeld toen zij uitdrukkelijk werd gevraagd of haar man behalve naar aanleiding van het overheidsevenement in 2014 en de komst van benedeleden naar hun huis in 2019 nog andere confrontaties heeft gehad met de bendes (adm. doss., stuk 4B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2-3, 6 en 7).

De in het verzoekschrift aangehaalde redenen waarom verzoeker bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in 2006 respectievelijk 2017 werpen geen ander licht op de gedane vaststellingen met betrekking tot de verklaringen die hij en verzoekster op het CGVS hebben afgelegd. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door verzoekende partijen niet weerlegd of ontkracht, waardoor ze onverminderd overeind blijven. Zij volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verzoeker in 2006 en 2017 daadwerkelijk door benedeleden zou zijn gevraagd om hen te vervoeren.

De omstandigheid dat het interview bij de DVZ kort en bondig was en dat verzoeker niet werd gevraagd om al zijn confrontaties met de benedeleden op te sommen doch enkel die gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, is niet afdoende ter verschoning of verklaring van de vaststelling dat noch hij, noch verzoekster bij de DVZ melding hebben gemaakt van het incident in 2017 waarbij verzoeker door benedeleden zou zijn aangesproken over een foto op zijn Facebookprofiel. Verzoekende partijen vermeldde toen immers wel dat benedeleden naar aanleiding van het door de overheid in 2014 georganiseerde evenement te weten waren gekomen dat verzoeker voor de overheid werkte, hoewel uit hun verklaringen niet blijkt dat zij hierdoor in de problemen kwamen, laat staan dat deze gebeurtenis een aanleiding was voor hun vertrek vijf jaar later (adm. doss., stuk 7+B, vragenlijsten verzoekende partijen, vraag 3.5). Waar zij verzoekers confrontatie met benedeleden in 2017 minimaliseren als zijnde slechts “een voorbeeld van het klimaat dat heerst in El Salvador”, verklaren verzoekende partijen niet waarom deze gebeurtenis verzoeker klaarblijkelijk wel dermate veel schrik zou hebben bezorgd dat hij besloot zijn Facebookprofiel te verwijderen. De omstandigheid dat de benedeleden hem niet gevraagd zouden hebben zijn profiel te verwijderen maar dat hij dit uit eigen initiatief deed, doet hieraan geen afbreuk.

Tot slot merkt de commissaris-generaal op pertinente wijze op dat het gedrag van verzoekende partijen moeilijk kan worden verenigd met het bestaan van een daadwerkelijke vrees in hun hoofde. Hij zet hierover in de bestreden beslissingen het volgende uiteen ten aanzien van verzoeker:

"Hoewel de doodsb bedreigingen van de bende het hoofdmotief vormen voor uw vlucht naar België, verliet u pas op 23 november 2019 uw land van herkomst (CGVS, p.7, 10). Dit betekent dat er tussen het incident en uw vertrek een periode van maar liefst drie-en-een-halve maand inbegrepen zit. U bleef toen nog verder werken bij het Presidentiële Huis tot en met 11 september 2019 en verklaarde u dat u niet zelf ontslag nam, maar dat u uw job was kwijtgeraakt omwille van verschuivingen onder de nieuwe regering (CGVS, p.4, 9, 11). Pas in oktober 2019 was uw ontslag volledig afgerond (CGVS, p.11). U was hier echter niet mee akkoord en wilde dit aanvechten bij de Procuradería voor de Mensenrechten (CGVS, p.9; CGVS R. de D. H. G. (...), p.6). Hieruit vloeit voort dat u eigenlijk wenste te blijven verder werken voor het Presidentiële Huis, wat zeer merkwaardig is indien de eerdere doodsb bedreigingen omwille van uw job de aanleiding zouden vormen voor uw vlucht naar België. Daarnaast bleven u en uw gezin tot aan jullie vertrek steeds in hetzelfde huis wonen, wat opnieuw vreemd is indien de 18 u aan uw deur was komen belagen en uw overbuur bij de bende in kwestie hoorde (CGVS, p.10, 14). Indien u echt gezocht werd door de 18, dan zou uw vast adres naar alle waarschijnlijkheid een van de eerste plaatsen zijn die zij zouden overwegen. De voorgaande opmerkingen relativiseren dan ook de situatie van onveiligheid waarnaar u refereert. Wanneer er u gevraagd werd of u nog moeilijkheden had gekend na uw bezoek op 6 augustus, antwoordde u eerst van niet, waarna u stelde dat de bendeleden u toch nog een drie- à viertal keren zijn komen aanklampen dicht bij uw huis (CGVS, p.14). Het feit dat u uw verklaringen nogmaals ter plekke wijzigt en ook van deze confrontaties geen melding maakte bij uw eerste interview bij de DVZ – uw vrouw deed dat evenmin – versterkt uw ongeloofwaardigheid (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Zowel u als uw vrouw verklaarden verder dat jullie pas op 23 november konden vertrekken naar België, omdat jullie niet genoeg financiële middelen hadden om een eerder geplande vlucht te betalen (CGVS, p.9; CGVS R. de D. H. G. (...), p.9). Ook deze uitleg is weinig aannemelijk: bij het verlaten van uw woning in El Salvador maakte u immers aanspraak op een uitbetaling van 10.000 dollar (CGVS, p.3-4) en volgens het document dat u neerlegde ontving u bij uw ontslag een vergoeding van 6468 dollar."

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij betogen dat zij na de gebeurtenissen van 5 augustus 2019 de houding van president Bukele hebben afgewacht in de hoop dat die zijn beloften niet zou nakomen en de bendeleden een andere manier zouden vinden om aan informatie te geraken. Zoals hoger uiteengezet, hebben verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat het feit dat verzoeker door bendeleden om informatie zou zijn gevraagd verband houdt met het aantreden van president Bukele en diens vermeende beleid ten overstaan van de bendes. Het is hoe dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partijen hun beslissing om te vluchten zouden laten afhangen van een dermate onzeker gegeven als de potentiële verandering in de houding van de president ten overstaan van de bendes, gelet op het feit dat zij en hun gezin op 5 augustus 2019 met de dood zouden zijn bedreigd en verzoeker nadien nog meerdere keren door bendeleden zou zijn gevraagd hoe het nu zat met wat zij hem gevraagd hadden. Bovendien lichten verzoekende partijen niet toe wat voor hen dan concreet de doorslag zou hebben gegeven om te besluiten te vertrekken. De kritiek dat het CGVS hen ervan zou hebben beschuldigd te vroeg te zijn vertrokken en niet te hebben gewacht indien zij reeds de dag na 5 augustus 2019 zouden zijn vertrokken is louter hypothetisch en vormt geen dienstig betoog ten aanzien van de concrete vaststellingen *in casu*. Waar kan worden aangenomen dat de beslissing om het land van herkomst definitief te verlaten niet lichtvaardig wordt genomen en verzoekende partijen in eerste instantie hoopten in El Salvador te kunnen blijven, verklaart deze argumentatie niet waarom zij nog meerdere maanden in hun huis zijn blijven wonen hoewel de bendeleden hen daar gemakkelijk konden treffen. Overigens verklaarde verzoekster louter dat er zoveel tijd verstreken is tussen de vluchtaanleiding en het vertrek omdat hun financiële situatie niet toeliet een eerdere vlucht te boeken (adm. doss., stuk 4B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 9). De pertinente overweging in de bestreden beslissingen dat deze uitleg weinig aannemelijk is in het licht van verzoekers verklaring dat hij bij het verlaten van zijn woning in El Salvador aanspraak maakte op een uitbetaling van tienduizend dollar en het feit dat hij blijkens de neergelegde ontslagbrief een vergoeding van 6468 dollar had gekregen, laten verzoekende partijen ongemoeid. Zij voeren nog aan dat verzoeker van zijn werk hield en stappen ondernomen heeft om zijn ontslag te betwisten in de hoop dat hij zou worden overgeplaatst naar een andere post en naar een andere plaats waar hij zijn familie veilig kon houden. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij het verdere verloop van de procedure tegen zijn ontslag niet heeft afgewacht en dat het voor hem geen optie was zijn job terug op te nemen, net omdat de bendeleden hem achterna zaten (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9 en 10). Verzoekende partijen beweren in hun verzoekschrift louter *post factum* dat zij de hoop koesterden zich op een andere plaats aan de bendes te kunnen onttrekken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen blijven verzoekende partijen in gebreke de door hen aangevoerde feiten en gebeurtenissen *in concreto* aannemelijk te maken.

Het gegeven dat verzoeker als geluidstechnicus tewerkgesteld was bij het Presidentiële Huis en overgeplaatst werd naar de Nationale Radio als chauffeur, ter staving waarvan hij een fotokopie van zijn werkbadge heeft neergelegd alsook twee foto's waarop hij te zien is met de vorige Salvadoraanse president, wordt *in casu* niet betwist. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift poneren, volstaat verzoekers profiel als openbaar ambtenaar op zich echter niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

Met betrekking tot de documenten die verzoekende partijen in de loop van hun administratieve procedure hebben neergelegd en die hoger nog niet werden besproken motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt in hoofde van verzoeker:

"De internationale paspoorten van u, uw vrouw en uw meegereisde kinderen tonen louter jullie nationaliteit, herkomst, identiteit en reisweg aan, hetgeen momenteel niet wordt betwist door het CGVS. Ook de identiteitskaarten van u en uw vrouw, uw rijbewijs en het uittreksel uit het burgerlijk register van uw vrouw wijzen enkel op jullie identiteit. Het blanco strafblad van u en uw vrouw toont aan dat u en uw vrouw geen strafrechtelijke feiten begaan hebben in El Salvador; ook dit wordt momenteel niet door het CGVS in twijfel getrokken. Als laatste verwijst de kopie van uw ontslagbrief naar de functie die u had, maar bewijst het geenszins dat u zou zijn gevisieerd door een criminele bende. Er moet ook worden opgemerkt dat het formulier niet ondertekend is en dat er nergens een logo, embleem of stempel te zien is. Dit leidt onvermijdelijk tot twijfels over de echtheid van het document."

Deze motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift een klacht die verzoeker op 10 september 2019 bij de politie zou hebben ingediend en een besluit van het bureau van de procureur-generaal voor de verdediging van de rechten van de mens van 3 december 2019 (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 8 en 9). Bij hun aanvullende nota voegen zij een vertaling van deze documenten (aanvullende nota verzoekende partijen, stukken 1 en 2). Waar zij voorhouden dat deze documenten bewijzen dat verzoeker niet wordt beschermd door de overheid, zijn werkgever, en dat hij in het nauw werd gedreven door de bendes, dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze documenten betrekking hebben op verzoekers ontslag, dat op zich niet wordt betwist, en dat hieruit op geen enkele wijze enig verband kan worden afgeleid met de persoonlijke problemen die verzoeker met de bendes zou hebben gehad. Uit het besluit van de vertegenwoordiger van de procureur belast met de verdediging van de mensenrechten blijkt bovendien dat die verzoekers werkgever bevolen heeft een verslag neer te leggen waarin onder meer de feitelijke en juridische gronden worden uiteengezet op basis waarvan verzoeker en de andere klagers werden ontslagen. Tevens blijkt dat verzoekers werkgever gevraagd werd de genomen beslissing te herbekijken en eventuele onregelmatigheden recht te zetten en gepaste maatregelen te nemen om te vermijden dat dergelijke praktijken zich nog zouden voordoen en de rechten van zijn werknemers op arbeid en op stabiliteit van het werk zouden worden aangetast. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen verband aannemelijk maakt tussen zijn ontslag en zijn vermeende vrees omwille van zijn persoonlijke problemen met de bendes, tonen de documenten die hij neerlegt aan dat de gerechtelijke autoriteiten in El Salvador wel degelijk bereid zijn op te treden tegen onregelmatigheden die zouden zijn begaan in de ontslagprocedure. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ten andere dat veel van zijn collega's na een klacht bij het Hooggerechtshof opnieuw in hun job werden aangesteld, doch dat hij ervoor opteerde om te vertrekken omdat de bendes achter hem aan zaten (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10). Nu hij in gebreke blijft de door hem voorgehouden problemen met de bendes aannemelijk te maken, kan worden aangenomen dat verzoeker in de mogelijkheid zou zijn geweest zijn functie opnieuw op te nemen.

Verder voegen verzoekende partijen bij hun verzoekschrift een klacht die op 16 september 2020 zou zijn ingediend door verzoekers dochter nadat ze bij drie verschillende gelegenheden zou zijn aangevallen door de bendes (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 10) en foto's van de verwondingen die ze bij één van de aanvallen, op 28 juli 2020, zou hebben opgelopen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 11). Van de klacht voegen zij bij hun aanvullende nota een voor eensluidend verklaarde vertaling (aanvullende nota verzoekende partijen, stuk 3). Deze documenten bewijzen volgens verzoekende partijen dat de bendes nog steeds naar verzoeker en zijn familie op zoek zijn. De Raad merkt op dat de

klacht een loutere weergave is van de verklaringen van verzoekers dochter en geen (formele) bevestiging inhoudt van de verklaarde feiten. Het betreft bovendien gebeurtenissen die voortvloeien uit het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van verzoekende partijen, waardoor hier evenmin enig geloof aan kan worden gehecht. De foto's bevatten geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot de identiteit van de afgebeelde persoon, het tijdstip waarop zij werden genomen of de omstandigheden waarin de zichtbare verwondingen werden opgelopen.

Met het bij hun verzoekschrift gevoegde bewijs van de verkoop van hun huis (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 12) en de bij hun aanvullende nota gevoegde vertaling daarvan (aanvullende nota verzoekende partijen, stuk 4) tonen verzoekende partijen de door hen aangehaalde persoonlijke problemen met benedeleden in El Salvador niet aan, laat staan dat deze benedeleden weten dat zij gevlucht zijn en het land verlaten hebben. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat dit document bewijst dat zij tot de middenklasse in El Salvador behoren en als dusdanig een gemakkelijk doelwit vormen om te worden afgeperst door benedeleden, blijven zij in gebreke *in concreto* aan te tonen dat zij om die reden voorafgaand aan hun vertrek werden geviseerd, noch zijn er redenen om aan te nemen dat zij hierdoor ernstige problemen dienen te vrezen bij terugkeer. In zoverre verzoekende partijen erop wijzen dat zij gelet op de verkoop van hun eigendom en hun vertrek uit El Salvador behoren tot "*de categorie van mensen die naar het buitenland zijn gevlucht*", verwijst de Raad naar wat hierover verder zal worden uiteengezet.

Met betrekking tot het geheel van voormelde bij het verzoekschrift gevoegde documenten merkt de Raad volledigheidshalve op dat deze geen originele documenten betreffen maar slechts fotokopieën en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Nu geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten, noch aan de vrees die zij daardoor stellen te hebben, is de vraag of deze feiten vervolging uitmaken in vluchtelingenrechtelijke zin op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep dan wel een (toegeschreven) politieke overtuiging *in casu* niet relevant. De verwijzing naar algemene informatie gevoegd bij het verzoekschrift en daarin beschreven risicoprofielen volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke. Aangezien verzoekende partijen in gebreke blijven *in concreto* aannemelijk te maken dat zij in El Salvador worden vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève, is hun betoog met betrekking tot het gebrek aan bescherming door de Salvadoraanse autoriteiten niet dienstig.

Voorts betwisten verzoekende partijen de argumentatie van de commissaris-generaal dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland in geval van terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zullen worden vervolgd of blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade. De Raad is evenwel van oordeel dat op basis van de landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel enige persoonlijke vrees voor vervolging dienen te hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerminst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden

blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekende partijen de schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun voorgehouden vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt en dat verzoekers profiel als geluidstechnicus bij het Presidentiële Huis en het verblijf van verzoekende partijen in het buitenland op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politioneel geweld dat uitgaat van

Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN